

Diyanetin Laiki

Hacı Ali Özhan

29 Ekim 2000

"Laik bir devlette, genel idare içinde devlet kurumu olarak yer alan Diyanet işleri Başkanlığı olabilir mi?" sorusuna evet cevabı verenler, dini denetim altına almak gerekçesine dayanmaktadırlar. Bununla kastedilen, dini inanç ve ibadetlerin devlet kontrolünde yapılmasıdır.

Diyanet işleri Başkanlığı, laiklik ilkesi, din eğitimi ve türban konusunda, insan Hakları Derneğinin, 10. Genel Kurul çalışma raporundan genişçe alıntı yapmak istiyorum.

“.....Devlet, dini kendi tekeline almıştır. Eğitim kurumlarında ve devlet televizyonların da tek bir dinin ve tek bir mezhebin tanıtımı ya da o dine ilişkin gerekler yerine getirilmektedir. Böylece devlet, dinler, mezhepler ve inanç yolları arasında taraf tutmakta ve tercihte bulunmaktadır.

İHD, laiklik ilkesini savunan bir kurumdur. Din, vicdan ve inanç özgürlüğünü sınırsız olarak savunuyoruz, bunun dokunulmaz bir hak olduğunu düşünüyoruz ve ancak laik bir toplumda gerçek anlamda inanç özgürlüğünden söz edilebileceğine inanıyoruz. Ancak Türkiye'de devlet, çarpıtılmış, sözde laiklik anlayışına sahiptir. Bu dini kurumları, hizmetleri kendi bünyesine almakla kendisini göstermektedir. Dini kullanmaya, yönlendirmeye dönük bir program baştan beri sürdürülmektedir.

Diyanet işleri Başkanlığı eliyle devlet, tercih ettiği dini, mezhebi yayma, farklı ve azınlıkta kalan inanç sahiplerini sistem dışı bırakma yoluna gitmiştir.

Biz, inanç özgürlüğünü devletin karışmayacağı, yurttaşların özel bir alanı olarak görüyoruz. O nedenle devlet, din, vicdan ve inanç özgürlüğü alanından tümüyle çekilmelidir. Diyanet işleri, başkanlığı anayasal bir kurum olmaktan çıkarılmalı ve kaldırılmalıdır. Yurttaşlar kendi inançlarını ifade etmeli, örgütlenmelidir. Devlete bağlı eğitim kurumlarının programlarında zorunlu din dersleri yer almamalıdır.

Dinsel motifleri çağrıştırıyor gerekçesiyle konulmuş tüm kılık kıyafet yasaklarına ve sınırlamalarına ilişkin yasa, tüzük ve yönetmelikler yürürlükten kaldırılmalıdır. Kılık kıyafet düzenlemeleri bir baskı unsuru olarak kullanılmaktadır. Üstelik bu ilericilik, laiklik adına yapılmaktadır.

Öğrenciler açısından eğitim ve öğretimini, kılık kıyafet zorunluluğu bulunmayan okullarda sürdürme olanağı ve seçeneği de bulunmamaktadır. Ayrıca, kamu hizmeti verenlerin statüsü ile kamu hizmetinden yararlanma durumunda olanların statüsü arasındaki fark dikkatten kaçırılmaktadır. Sonuçları itibariyle türban ya da kılık kıyafet. sorununda yaptırımlar kadın cinsiyeti üzerine uygulanmaktadır.....”

Diyanet işleri Başkanlığının varlığını ve türban yasağını savunan sözde laikçilere yukarıdaki değerlendirmeleri sunar, demokratik vicdanlarıyla özgürlük adına düşünmelerini öneriyorum.

Laiklik, dinin devlet işlerine karışmasını önlemek olduğu kadar, devletin de din işlerine karışmaması demektir. Dine karışmama, vatandaşların kendi dini inanç ve ibadetlerini istedikleri gibi yapmasını gerektirir.

Kuşkusuz din özgürlüğü, her dinin özgürce bilinmesini, keza bir dine inanmama hakkının da sağlanmasını gerektirir. Az sayıda mensubu bulunan din veya mezhep de laik devlette güvenceye sahiptir.

Doğaldır ki, hiçbir dine inanmayanlar da bu korumadan yararlanacaktır. Türbanla eğitim alabilmek, vücut bütünlüğü ve kılık kıyafet özgürlüğü hakkı yanında, dinini ve ibadetlerini istediği gibi yaşamak hakkının da bir gereğidir. Devlet, hiçbir dini hizmet ve ibadete olumlu veya olumsuz müdahale etmemelidir. Personel, mali kaynak, bina ve altyapı yardımları, dinler arasında ayırım yapmak olduğu kadar, yardım yapılan dine müdahaledir. Bu nedenle Diyanet İşleri Başkanlığı, tümden kaldırılmalı, din işleri ve eğitimi cami yapımı ve imam ücretini ödemek dahil, yalnızca o din mensuplarına bırakılmalıdır.

29 Ekim 2000 akit gazetesinde yayımlanmıştır.

<http://www.oocities.org/hacialininmakaleleri/a35.htm>